

[Anden næstformand]

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Bente Nielsen (V):

Jeg ved ikke, om man skal tage denne forespørgselsdebat som et udtryk for socialdemokratiets normale måde at opføre sig på her i salen. Det er jo interessant, at man valgte at stille forespørgslen på et tidspunkt, hvor der var en aktuel konflikt på et af landets sygehuse. Det kan jo virkelig give anledning til et drama og til nogle følelsesmæssige debatter.

Det er også interessant at notere sig, at det skete på et tidspunkt, hvor der var forhandlinger mellem Amtsrådsforeningen og indenrigsministeren om den kommunale økonomi for de kommende år og herunder altså også om sygehusvæsenet. Man kunne næsten få på fornemmelsen, at det var meningen, der skulle stikkes en kæp i hjulet, så Amtsrådsforeningen med en socialdemokratisk leder i spidsen ikke skulle kunne komme overens med en liberal minister.

Hvad er det så, der er sket? Er der tale om nedskæringer som påstået? Det lyder jo så flot, og det er nogle nemme ord at komme med. Det er jo ikke det, der er tilfældet. Nej, det, der er tilfældet, er, at der er lagt låg på den stigningstakt, som man så i sygehusvæsenet gennem 1970'erne, i øvrigt en utrolig voldsom stigningstakt. Og er der så sket nedskæringer i 1980'erne? Nej, det er heller ikke tilfældet.

Sygehusudgifterne i 1985 er højere, end sygehusudgifterne var i 1981. Hvis man ser på personalet, skulle man jo tro, at der blev færre og færre læger og at der blev færre og færre sygeplejersker på sygehusene, men hvad er de aktuelle tal? Ja, de er sådan, at hvert eneste år siden 1980 er der blevet ansat flere læger og flere sygeplejersker i sygehusvæsenet. Lægernes antal er steget fra 6.500 i 1980 til 8.080 i 1985, og for sygeplejerskerne er der tale om en endnu større stigning, nemlig fra 17.900 til 21.100. Det kan man ikke kalde nedskæringer.

Hvis man så ser på nogle tilknyttede sektorer og spørger: ja men der må jo ske noget med de folk, som man sender hjem fra sygehusene, så det er måske her, det kniber? Nej, det er heller ikke tilfældet. Hvis man kigger

på hjemmehjælpen og hjemmesygeplejen, som jo typisk tager sig af folk, når de kommer fra hospitalet, ja, så er her fra 1980 til 1985 sket en stigning fra 24.000 til over 28.000, altså også en vækst, selv om der tales om nedskæringer.

På den baggrund er det da interessant – og jeg synes, det er udmærket – at Amtsrådsforeningen og indenrigsministeren er nået frem til en aftale for de kommende år. Det er værd at notere sig, at der er enighed om, at inden for de rammer, som man har aftalt, er der plads til, at ventelisterne kan nedbringes. Jeg tror, at vi alle kan være enige om, at det ikke er rimeligt med lange ventelister. Men det er også interessant at se, at amterne er enige med ministeren i, at det her kan løses.

Det andet, som man skal notere sig i aftalen, er, at amtskommunernes udgiftsrammer bliver korrigeret for den demografiske udvikling, som det så fint hedder. Oversat til almindeligt dansk betyder det, at man specielt tager hensyn til antallet af ældre, fordi man har nogle forventninger om, at jo ældre folk er, jo flere sygehusindlæggelser er der. Derfor vil amtskommunerne få refunderet disse udgifter.

Men der er selvfølgelig også udfordringer i sygehusvæsenet. Der er mange ting, som kan blive bedre, der er meget, som skal ske i de kommende år. Den socialdemokratiske filosofi er, at jo flere penge man putter i sygehusvæsenet, jo bedre service får vi, og jo bedre behandling får patienterne. Det er jeg ikke så sikker på altid er rigtigt. Det kunne jo være, at kvalitet og ikke kvantitet var det afgørende også i sygehusvæsenet.

Det er værd at stille sig spørgsmålet, om sygehusene i dag har nogle opgaver, som egentlig ikke hører til på sygehusene, men i virkeligheden bedre kunne løses andre steder, f.eks. i socialforvaltningerne eller i den primære sundhedstjeneste. Jeg tænker på, at der på nogle sygehuse ligger plejepatienter; det er jo i virkeligheden ikke en sygehusopgave, det er noget, som man skal tage sig af i socialforvaltningen i kommunerne.

Jeg tænker på opgavefordelingen mellem de højt specialiserede sygehuse, de almindelige sygehuse, ambulante behandlinger, speciallæger osv. Jeg mener, at man hele tiden skal vurdere, om det er den rigtige fordeling, vi har. Man må jo ikke glemme, at der sker